

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΖΙΝΙΕΤΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ!

μαρκήσιος Ροβέρτος ντε Σανσένι δέν ένοχλήθηκε από κανένα, όταν έκανε τή είσοδό του στο Παρίσι εκείνο τό φθινοπωρινό πρωινό. Τό διαβατήριό που είχε προμηθευθή και που τόν παρουσιάζε ως πολίτη Σουβάρζο, έμπορο πυρίτιδος και νίτρος στη Λίλλη, δέν φάνηκε καθόλου ύποπτο, άν και ό νέος, που είχε αναλάβει μιá επικίνδυνη άποστολή, δέν ήταν άνόμομ είκοσι έφτά χρόνων, όπως τόν παρουσιάζε αυτό. Ήταν μόλις είκοσιδύο χρόνων, μιά τό πρόσωπό του είχε ψηθή μέ τις περιπέτειες δύο σκεδόν ετών και ή μα-

κρά του φεντιγκότα έκαμψε τό σβέλο του άνάστημα. Πλανιόταν επί μιá ώρα μέ κάποια μέρη που ξαναβρισκόταν στη μεγαλόπολη που πρό δύο χρόνων είχε εγκαταλείψει για νά πάρη τό δρόμο τής έξορίας. Νόμιζε πως θάβλεπε τό Παρίσι μέσα στο όριο ξβραζε ή επανάσταση, όμοιο μέ φούβιο που καίει. Κι' όμως όλα φαίνονταν τόσο γαλήνια.

Έξαιρα όμως ξεφάνιστηκε βλέποντας κάποιο διαβατήριό που φορούσε ορθά επανάστατίου νά τόν πλησιάζη και νά προσφέρη σιγά τ' όνομά του. 'Ο Ροβέρτος οίγησε.

— Μή φοβάσαι τίποτε, του έλεε ό άγνωστος. Κάτω άπ' αύτή τήν άθλια μεταμόρφισή σου που μου επιβάλλει ή φρόνησις κρύβεται ό έσαδελφός σου, ό Ιπότης ντε Πυμπουρντέι.

— Πώς ; Έσύ ; Έκανε ό Ροβέρτος κατάπληθος.

— Συγχράτισε τήν έκκλησί σου, γιατί ύπάρχουν παντού μάτια και αυτιά. Έλα να περπατήσουμε μαζί και θα κουβεντιάσουμε' στο δρόμο. Διάβλεπε... δέν έχεις στο καπέλλο σου τή δημοκρατική κονιαράδα. Θ' αγοράσουμε μιá στον πρώτο πιαματεντι που θα βρούμε μπροστά μας γιατί εν' επικίνδυνο νά γυρίξη κανείς κονιαράδα.

— Όραία, αλλά πως βρισκεσαι έσύ στο Παρίσι, άντι νά είσαι στη Γερμανία...

— Άγαπητέ μου μαρκήσιο, ή ζήη μου δέν μου άνήκει πιά. Άνήκει στη γοητευτική πριγκήπισσα ντε Βάλντε, ή όποία μου έπιτρέπει νά τή λατρεύω και χάριν τής όποίας ήρθα νά πάρω άπ' τό βοτανικό κήπο του Παρισίου ένα ήλιότροπιό που μοναχά έδώ βρίσκεται.

— Τι όραία έθλα...

— Έπορευε όπωσδήποτε νά ικανοποιήσω τήν έπιθυμία τής πριγ-

κήπισσος. Ξαναγύρισα λοιπόν άμέσως στη Γαλλία. Μά τώρα που έχω ό,τι μου ζήτησε ή πριγκήπισσα, τό δύσκολο είναι νά φύγω άπ' τό Παρίσι σόως και ήγής, αφού δέν έχω τό δικαίωμα νά πεθάνω πριν ικανοποιήσω τήν έπιθυμία τής. Μά εσύ Ροβέρτε, γιατί ξαναγύρισες ;

— Κι' έμένα ή καρδιά μου μέ ξαναφερε έδώ Είμαι κουρασμένος άπ' όλα, είδα προ-ήματα ό,τι ηνάρ και τό χειρότερο, γελόια. Άν μου μέλλεται νά τελειώσω άπάνω στη λαιμητόμο, άς γίνη αυτό τοδ-λάχιστον, αφού βρω πρώτα εκείνη που τόσο λατρεύω...

— Κοί από που έρχοσαι ;

— Από τό στρατόπεδο των Γάλλων βασιλοφρόνων και των συμίχων τους Γερμανών. Μά τοίς άβδασα όλους, γιατί κανείς δέν κρίνει τό καθήκον του και ξαναγύρισα για νά δω τή γοητευτική μου Τερέζα που τόσο τή λατρώω... Μά θανατα στο έξορισμό κάθε τόσο νά τής, μά τόσο σπάνια, τόσο δύσκολα... Είναι πάντοτε στην Όπερα ;

— Ναι, εμφανίστηκε μάλιστα προχτές στην «Πρώτη του Τελευταίου Τυράννου» του Κρούττσερ.

— Του Κρούττσερ... Αύτου που ή Μορία Άντουανέτα προσκαλούσε στις όπερίδες του Τριανόν ;

— Ναι, έγινε σήμερα ένα μέ τους λαχρούς τής ημέρας, τοίς δολοφόνους τής... Καί δέν είναι ό μόνος...

— Τι νά σοθ πά ; είπε στοχαστικά ό Ροβέρτος. Δέν σκέφτονται πιά νά ξαναγύρισω στο στρατόπεδο των βασιλοφρόνων... Όλοι τους έχουν παρ'είστινες μεταμορφώξεις και γι' αυτό νικηθήκαν άπ' τους δημοκρατικούς δύο φορές ως ώρα...

— Ντρέπομαι νά τοίς βλέπω

νά φιλονεικούν για τά ζήτήματα τής άρχηγίας. Στο κάτω κάτω άς γίνη ό,τι θέλει ή μοίρα... Μά άς ξαναδώ τό γοητευτικό χαμόγελο τής Τερέζας και άς άκούσω τή θεία φωνή τής κι' άς πεθάνω κατόπιν !

Ό Ροβέρτος έλεινε μιá στιγμή σιωπηλός κι' έπειτα πρόσθεσε : — Πεινάω Μπρεϊ κανέναν άνόμομ νά φάη στο Παρίσι

— Άι ! Όσο γι' αυτό, μείνε ήσυχος, του άπάντησε ό Ιπότης ντε Πυμπουρντέι. Ή επανάσταση δέν κατάργησε τό μεγάλα ρεστωράν... Μά έχει εν' επικίνδυνο νά πάη κανείς... Συναντίει πρόσσωπα άνεπιθύμητα... Γι' αυτό θα σέ πάω σ' ένα έστιατόριο τής Γεφύρας του Κεραμευού... Έχει πηγαινίον ό φανατικό δημοκρατικό και συχνά φανίεται κι' ό ίδιος ό Ροβεσπίερος

Έπειτ' από ένα τέταρτο, ό δύο βασιλόφρονες βρισκόntonεσαν έμ μιá μικρή αίθουσα ενός έστιατορίου, που τό παράθυρό τής έβλεπαν στην Πλατεία Δημοκρατίας. Ό Ροβέρτος ντε Σανσένι, αφού παράγγειλε τά φαγητά, έλεε νά τοίς φέρουν μελάνη και χαρτί κι' έγραψε μιá έπιστολή για τήν άγαπημένη του Τερέζα. Τής άνηγγελλε τήν έπιστοφήν του και ότι θα τήν έπισκεφτόταν τό ίδιο βράδυ στο θέατρο.

Έπειτα από λίγη ώρα, μιá άπέαντη βουή άκούστηκε άπ' τήν πλατεία. Πλήθη λαού περνούσαν διευθυνόμενα προς τήν προκυμαία του Σηκουάνα. Αύτή τή φορά, ό Ροβέρτος ντε Σανσένι είδε τήν εικόνα του επαναστατημένου Παρισίου, του έξέλλου και τοί άγριου.

Πού πήγαινε αυτό τό πλήθος που παρλιήροσε, άάμεσα στο όποιο φαίνονταν και πολλοί έθνοφράγκες χωρίς όπλα ; Παρ' όλες τής συνείτης αντίρρσεις του Πυμπουρντέι, ό Ροβέρτος ένοιωσε τήν άκατανήγη έπιθυμία νά τό ακολουθήρη και στο τέλος παρέσυρε μαζί του και τό φίλο του, λέγοντάς του :

— Μά που θα είσαι περισσότερο άσφαλής παρά άνάμεσα σ' αυτό τόν όλο ;

Όσο προχωρούσαν, ό Ροβέρτος κι' ό Ιπότης ντε Πυμπουρντέι έβλεπαν όμιλους νά φτάνουν άπ' όλες τής γωνίες του Παρισίου που σχημάτιζαν μιá άπέαντη μάζα. Στην καινούργια γέφυρα στάθηκαν και στιγμή, τόσο στριμωγόντονσαν μεταξύ τους όλ' αυτά τά πλήθη.

Έπειτα ή πορεία ξανάρχισε άργά,άν τούς κυματισμούς τής θάλασσας.

— Πού πηγαινίον ; ρώτησε ό Ροβέρτος.

— Σήμερα ήρθες στο Παρίσι ; τόν ρώτησε κάποιος πολίτης που τόν άκούσε.

— Ναι.

— Πηγαινίον, διάβλεπε, στην Παναγία των Παρισίων.

Ό Ροβέρτος δέν κατάλαβε στην άρχή τίποτε... Πηγίγανον τάχα νά κάνουν χαμιά δέχη για χαμιά καινούργια νίκη των δημοκρατικών ; Μά, καθώς τόν παρνούσαν αυτά τ' άνθρώπινα κύματα που ξεχρόντονσαν προς τή μητρόπολη, ένοιωσε νά δη τήν είσοδό τής που τήν είχαν διακοσμήσει μέ τρόπαια και σημαίες. Έπειτα, χωρίς νά θέλη βρέθηκε σπορχνόμενος μέσα στην εκκλησία. Έκει, δοξίμασε ένα είδος καταπλήξως, βλέποντας, τή διακοσμησί τής. Βοηοί άρχαίοι ήσαν στήμενοι παντού, τ' άγούλινα είχαν σκεπαστή και πάω άπ' τόν πιο μεγάλο βωμό, έπήρχε μέ έλληνικά γράμματα ή έπιγραφή: «ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ».

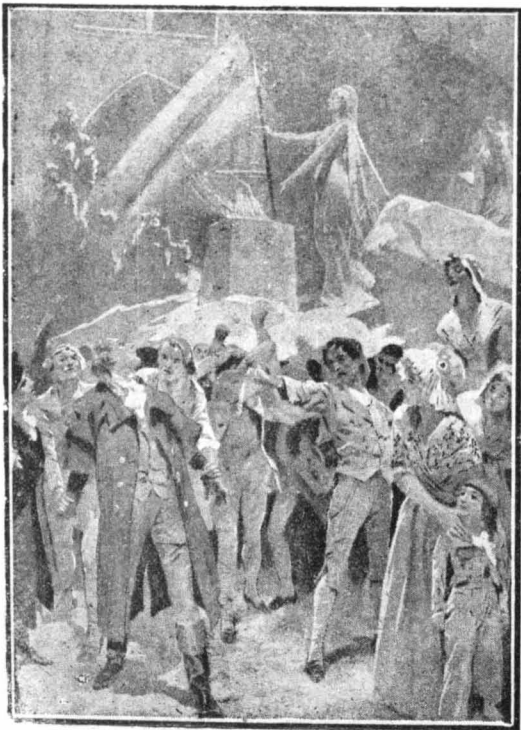
Ή έκκλησία είχε παραλύσει στην άρχή τό Ροβέρτο, μά θέλησε νά δη από πού κοντά τό θέμα αυτό. Σπρώχοντάς κατάθροσε νά φτάση στην πρώτη σειρά των παριστιαέων. Ό Πυμπουρντέι που τόν είχε ακολουθήσει μ' άνησυχία, τόν έπιασε από τό μπράτσο. Έκείνη τή στιγμή, ένας χορός από δροσερές φωνές άκούστηκε, που τόν κοιτανιάριζε μιá πολεμική μουσική. Ό χορός αυτός έξυμνούσε τήν κατάργισή τής λατρείας του θεού και τήν καινούργια θρησκεία, τή φιλοσοφία και τή λογική.

— Τι είναι αύτή ή μασκαράτα ; ρώτησε ό Ροβέρτος.

Μέσα στο θόρυβο τά λόγια του δέν άκούστηκαν.

Ό Ιπότης ντε Πυμπουρντέι για κάθε ένδεχόμενο, θέλησε νά τόν τερήξη έσω, μά ό νεαρός μαρκήσιος έτρεψε τώρα από άνανάκτηση.

Πρό όλίγων άνόμομ είχε όμολογήσει τήν άποθήρρωσί του για τήν ύπόθεση των βασιλοφρόνων, τούς όποιους και είχε έπινοήσει για τίς μάταιες φιλοδοξίες τους. Μά αύτή

— Παληογυναικα / ούραλιζε ό μαρκήσιος Σανσένι.

ή τελετή, αυτή ή βεβήλωση του οίκου του θεού, έκανε να ξυπνού μεσα του ή πρόσβεβλημένες πεποιθήσεις του και του προκαλούσε μιá λερή όψη.

Κι' έφαρμα μιá πόρτα της έκκλησίας άνοιξε και δυó σειρές νέων γυναικών, ντυμένων σά λευκά, με ζώνες τριχρωμες παρουσιάστηκαν, προχωρώντας προς τó βωμό της νέας θεότητας, της Λογικής, όπου άφανη τή δάδα, που κρατούσε ή καθεμιά τους από τή φωτιά, ή ότoία έκαγε επάνω σ' ένα τρίποδο.

Έπειτα μιá άλλη γυναίκα έκανε τήν εμφάνισή της με έξαιρετική μεγαλοπρέπεια. Φορούσε κόκκινο σκούφο στο κεφάλι της, ένας γαλάζιος μανδύας κινιέτιζε πάνω άπ' τó λευκό της φόρεμα, κατά τόν άρχαίο Έλληνικό, και μιόσχυρε τó πρόσωπό της, άνασηκλώνοντας τόν μανδύα της και τά μάτια της. Στο άριστερό της χέρι κρατούσε μιá άσπίδα.

Μονάχα μπρός στο βωμό άποκόλυψε τήν όψη της.

Η γυναίκα αυτή παρίστανε τή ζωντανή είκόνα της έλευθερίας.

Η όψη τού μαχητικού Ροβέρτου ντε Σανσένι μεταμορφώθηκε τότε μέ λίσσα πραγματική.

Ξέφυγε από τόν Πημπουρντέι, και μέ μιá άσυγκράτητη κίνηση, ώρμησε προς τή γυναίκα εκείνη τήν όποια ένας λαός, σέ μιá κρισι έξεγέρσεως κατά τού παρελθόντος, είχε προσωποποιήσει σέ θεότητα...

Ηθέλε νά τήν έξευτελίσει, νά τή βρjση, νά τή μπατίσει μπροστά σ' όλο έξείνο τó πλήθος.

— Παληογυναίκα! ούδoλίαζε.

Μά τήν ίδια στιγμή ένα σωρό χέρια έπεσαν άπάνω του και τόν κράτησαν αέζιγτο...

Η θεά Λογική, ξαφνιασμένη άπ' αυτή τήν ταραχή, της όποιας, δέν καταλάβαινε τήν αίτια, γύρισε και κύτταξε τόν άνθρωπο πού τήν είχε προκαλέσει. Τά βλέματά της τότε διασταυρώθηκαν μέ τά βλέματά του Ροδόλφου, ό όποιος άτόπιμε κατάπληκτος.

Τήν είχε άναγνωρίσει... Ήταν ή φίλη του, ή άγαπημένη του Τερέζα, αέζινη για τήν όποια, άφηφώντας τή ζωή του, είχε ξαναγγίσει στό Παρίσι.

Κ' ενώ τόν έσπορχαν άτόπιμα για νά τόν πάνε στη φυλακή, ψιθύρισε: «Τερέζα! Τερέζα!...»

Τήν ίδια στιγμή ό ίπότης ντε Πημπουρντέι τόν πλησίωσε και έιπε άτινά:

— Φύε μου, σέ είχα χάσει!

— Όπως ήταν φυσικό, τόν συνέλαβαν κι' αυτόν.

— Οι δυό φίλοι έκοβαν τώρα βόλτες μέσα στην αύλή της φυλακής τους.

— Μά τήν πίστι μου, έλεγε ό Πημπουρντέι, είνε παράξενο αυτό πού πού συμβαίνει... Άπό τή στιγμή πού μέ συνέλαβαν νοιώθω μιá άνακούφισα. Είχα βαρεθθί πιά νά μεταμορφώσομαι και νά κρύβομαι διαρκώς... Φτάνει μόνο, πριν με καταπονήσουν νά βρω τόν τρόπο νά στείλω στην άνατιμένη μου ποιγνήττισσα τó ήλυστρότιο πού μου ζήτησε.

Ο Ροβέρτος άκουσε εκείνη τή στιγμή κοντά του βαρετά βήματα και τó άνάλαφο φρού φρού ενός γυναικιού φορεμάτος. Γύρισε και κύτταξε.

Ένας δεσμοφύλακας έπέστρεψε σέ μιá γυναίκα ένα χαρτί, τó όποιο εκείνη τού είχε δείξει.

— Η άδειά σου είνε εντάξει, πολιτίς της έιπε. Πήγαινε νά βοηθί τόν άνθρωπο πού ζητάς.

— Είνε περιτόν! άπάντησε ή γυναίκα πού δέν ήταν άλλη από τήν Τερέζα Ώιητρώ. Νά ό άνθρωπος πού ζητάω.

Και προχώρησε προς τó Ροβέρτο, ό όποιος έννοιωσε ένα ρίγος νά περνάει όλο του τó κορμί.

Ο Πημπουρντέι, από διάκρισι, παραμέοισε μερικó βήματα.

— Ροβέρτε! φώναζε ή νέα.

— Σεις! τής άπάντησε εκείνος με φωνή σκληρή. Τι ζητάτε έδώ;

— Θέλω νά σέ σώσω! τού άπάντησε ή νέα γυναίκα.

— Σας είμαι ύποχρεωμένος, πολιτίς, της άπάντησε ειρωνικά ό Ροβέρτος. Έχετε βέβαια ίσχυρός φίλους... Έπιτρέψατέ μου όμως νά μη δεχτώ τήν προστασία τους.

— Ροβέρτε, ή στιγμές, είνε κρίσιμες. Έγώ άπάνω μου τή διαταγή της μετα ροφάς σου σέ μη' άλλη φυλακή, όπου θά λησμονηθής για ένα διάστημα κι' άπ' όπου θά κατορθώσω γνήγορα νά σέ βγάλω.

— Μά, ξαναείπε ό Ροβέρτος κατανικώντας τήν ταραχή πού τού προκαλούσε ή παρουσία της Τερέζας, δικάστηκα πρό όλίγου και καταδικάστηκα...Θά ήταν λοιπόν έγκλημα για σάς πού ύπηρετείτε τόσο πιστά τή δημοκρατία, νά κλέμπετε από τó δημόιο τó κεφάλι μου.

— Σωτά, δυστυχισμένη, σόπα...Μη μου θυμίζεις τó όραμα της λαίμηρτου. Φταίω τάχα έγώ γιατί ή Γαλλία χορίστηκε σέ δυό έχθρικά στρατόπεδα. Τι είλαι στο κάτω κάτω. Μιά φτωχή κόρη πού δέν μπορεί παρά νά ύπακούη στην πατρίδα της.

— Και δέν άκούω της; ζήτησε νά κίνη μιá ιεροσυλία. Διάβολε! μου φαίνεται πώς είμαι ένας βουκόλακας. Δέν μιλάει πειά τήν ίδια γλώσσα. Αυτό τó ώραίο στόμα πού ήξερε νά λέει άλλοτε τόσο τρυφερά λόγια, δέν μου φαίνεται ναιωμένο για νά μιλήη ύπερ της Δημοκρατίας.

— Έζησα τή ζωή της έπαναστάσεως πού ήταν συχνά ώραία και μεγαλοπρεπής, έιπε ή Τερέζα.

— Αδύη ή έτοχη είνε πολύ περίεργη! έξακούοιθησε ό Ροβέρτος. Ξαναγύρισα στο Παρίσι, μέ μόνη τήν έλπίδα νά σέ ξαναϊδω...ναί, τά ληζμόνησα όλα για σένα. Μά ποτέ δέν περιμένα νά σέ δω όπως σέ είδα. Άλλοίμονο! οι άλλοι σύντροφοί μου θά πεθάνουν εύτυχεις γιατί δέν δοξί αμην πρό τού θανάτου τους μιá τέτοια άπογοήτευσι.

Ο Ροβέρτος, καθώς μιλούσε, ύπέφερε. Δάκρυα θά κυλούσαν άπ' τά μάτια του, άν δέν έσφιγγε τά χείλη του.

— Χαίρε, θεά Λογική! Είπε κάνοντας μιá προσπάθεια για νά γυρίση τή εσχή του στη Τερέζα.

Έκείνη στηριζε τó μικρό χέρι της στον ώμο του και τού έιπε με φωνή γλυκειά και σταθερή:

— Σά ζικετύω, άρησέ με νά σέ σώσω. Μέ κατηγορείς έπειτα άν θέλεις.

Ο Ροβέρτος είχε μιá στιγμαία λιποψυχία. Η Τερέζα μέσα στην άπελιτία πού διάβαζε στα μάτια της, τού φαινόταν μεταμορφωμένη.

— Πώς μπορεί νά μη θυμάμαι, της έιπε, πώς σέ είδα νά ένωσω κόνιης τις ίδέες των όποιων είμαι έχθρός;

— Η ίδέες, τού άπάντησε, είνε άσημάντο πράγμα μπρός στα αίσθήματα.

— Η ίδέες βαρύνουν πολύ στα αισθήματα... Πώς μπορεί νά μη θυμάμαι ότι σ' έβαλαν νά κοροϊδηναιτό πού άποτελεί τήν πίστι μου!... Άλλοίμονο! Είμαστε πειά πολύ μακριά ό ένας άπ' τόν άλλο... μακριά για πάντα...

Η Τερέζα σκεφτόταν μέ τρόμο ότι ή ώρα περνούσε σ' έιπε στο Ροβέρτο:

— Τι θέλεις νά κάνω... Είμαι έτοιμη.

Ο Ροβέρτος συγκινήθηκε άπ' αυτή τήν ύποταγή. Σκέφτηκε μιá σι γμή και της άπάντησε:

— Τερέζα, θάθελο νά ξιν' έξω, έστο και για μιá στιγμή τó άλλοινο σου χαμόγελο...

— Πώς μπορεί νά χαμογελάσω τή στιγμή πού τά μάτια μου κλαίει από φόβο για τή ζωή σου;

... Θάθελο νά ξανακούσω τή φωνή σου, τή γλυκειά σου φωνή, νά μου ξαναείδη όπως άλλοτε... θυμάσαι... αυτά τά λόγια: «Πόσο, ό μικρός μου μαρκήσιος; μέ κάνει νά περιμένω...» Ά! νά ό μικρός μου μαρκήσιος!...

Μαρ' όλο τόν τρομό της, ή Τερέζα προσπάθησε νά χαμογελάσει και μ' ένα ρίγος ψιθύρισε στό αυτί τού Ροβέρτου:

— Ά! νά ό μικρός μου μαρκήσιος!

— Εύχαριστώ! ψιθύρισε ό Ροβέρτος. Όλα σου τά συγχωρώ, γιατί μέ ληπήθηκες. Δόσε τώσα τή διαταγή της μεταφορμάς μου σέ άλλη φυλακή.

Η Τερέζα τού έδωσε τó χαρτί πού τó ήχε φυλαγμένο στη τού φορεμάτος ζώνη του:

— Ε. Πημπουρντέι! φώναζε ό Ροβέρτος, προσκαλώντας τó φίλο του, παρε αυτό έδώ και μη μέ διαγεροσεις, ότι κι' άν πώ. Έτσι μου θά ξαναϊδής τήν ώραία πριγκηπισσά σου.

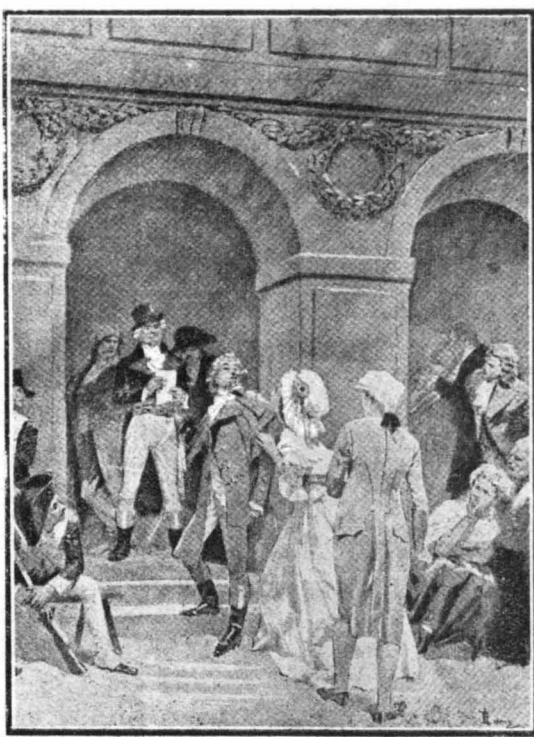
Έξαίνα, εκείνη τή στιγμή άόστησε ό θόρυβος έός ένάστου άτοπιμάτος. Μικροί χοροφύλακες παρουσιάστησαν, οιόποιοι έχχόντουσαν νά πάρουν τους νελλοθανάτους. Ο άρχιδεσμοφύλακας άφωγισε νά διαβάξη τά όνόματά τους: σ' ένας ένας, εκείνοι παρουσιάζόντουσαν τέλος, ό δεσμοφύλακας φώναζε:

— Πημπουρντέι πρώτη ίπότης.

— Είμ' έγώ! φώναζε ό Ροβέρτος, πλησιάζοντας τους άλλους; μελλοθανάτους.

— Τι κάνεις τόν ρώτησε ή

(Συνέχεια εις τήν σελίδα 1740)

— Τι κάνεις; ρώτησε ή Τερέζα περίεργη

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1729)

οάν τραλλός. Πληνθήκησά σέ δρόμους άλλους, και πάλι ήμουν εκεί, έξω απ' τόν στίσι της. Τό κλειστό, τό σιωπηλό...

"Εργα πάλι, και βρέθηκα μέσ' στά δέντρα, τών μεγάλων κήπων. "Ω τι βασανιστήριο ήταν εκείνο! Σαφρικά άκουσα ένα γέλιο γυναικείο. Κάποιον ζευγάρι σιέριερα.

Τά δέντρα ταράχτηκαν, ένας φόροβος ήγινε.

Κι' άκουσα τή βουή νά τρέχει μέσ' στά δέντρα, νά τρέχει και ν' απομακρύνεται, και μου φάνηκε σά νά μουζε άράξαι τήν εύτυχία μου και τήν έτρεξε, τήν πήγαινε νά τή σβύση μαζουά!

Ζαλισμένος, άρρωστος και παρατατώντας πήγα στό δωμάτιό μου και έπεσα στό κρεβάτι μου.

Κοιμήθηκα; Δέν ξέρο.

Σέ νύκτα θάχα πέσει ίσως.

Σαφρικά άκούω νά μέ φωνάζουν. Ήταν ή φωνή της Ραρά.

— Κύριε Δέμο, πού λεί άμα μέ είδε, σέ παρακαλώ πολύ, μήν εΐδατε τήν Άνθούλα; Μάς έχει κλεισει έξω! Κάποιον πήγε τό παληκο-ριτσο, μήπως έχετε τό κλειδί της σκάλας της ταράτσας; "Α, πολύ καλά! Σάς ευχαριστώ πολύ. Και συγγνώμη!

Τούς άνοίξα απ' τήν πόρτα της σκάλας της ταράτσας και βγήκα. Τό άντρογίνο περίμενε. Πίσω τους έστεκε ή δουλίτσα.

— Μά πού πήγε αυτή ή καταραμένη; ρώτησε ή Ραρά.

— Δέν είχε τελειώσει ή φράσι της και άκουσα τήν πόρτα τή σιδερένια του κήπου.

— Θά ζήχατε της ελπα.

Και ήταν άλήθεια ή Άνθούλα, ντυμένη, στολισμένη.

Άμα μάς εΐδε τάχασε.

— Μά πού ήσουνα μορφή, παλιοβρώμα! της φώναξε ή Ραρά.

Η Άνθούλα μέ τό τσαχινάκι μέσα όρθωσε τό κεφάλι της και της εΐπε μέ άξιορθεΐα:

— Κάνετε λάθος, κυρία, δέν είμαι παλιοβρώμα!

Κείνη τή στιγμή πάλι άκούστηκε ή σιδερένια πόρτα ν' άνοίγη και σέ λίγο ένα άλλο πρόσωπο παρουσιάστηκε. Ο Τώνης!

— Α! Έκανε ή Ραρά. Κάτι τρέχει έδω. Κάτι τρέχει έδω, παλιο-κόριτσο...

Ο Τώνης, πούχε σταθή άμα μάς εΐδε, προχώρησε γρήγορα άντι-κρή στή Ραρά:

— Κυρία, της εΐπε, σάς άπαγορεύω νά βρίζετε τήν άρραβωνιαστική μου!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΑΣΤΡΙΝΤ, Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ΠΟΥ Η ΜΟΙΡΑ ΦΘΟΝΗΣΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1736)

λαός ελάτρευσε τή νεαρή γυναίκα του διαδόχου του, πού τόν κατέκτησε μέ τήν καλώςήν της, μέ τή φιλανθρωπία της και μέ τή φροντίδα πού έδειχνε γιά τή άνακούφισα κάθε δυστυχίας. Κι' όταν, πριν από έναμίσιν χρόνο τό Βέλγιο στεγήθηκε τόν ήρωικό του βασιλιά Άλβέρτο, από ένα ξαφνικό και τραγικό δυστύχημα, ή Άστριντ ανέβηκε μαζί μέ τόν σύζυγό της στό θρόνο, περιστοιχημένη από τήν αγάπη και τήν άφοσίωσιν όκτώ έκατομμυρίων άνθρώπων.

Μά ή Άστριντ δέν ήταν μόνον εύτυχημένη βασίλισσα κι' εύτυχησιμένη σύζυγος. Ήταν κι' εύτυχημένη μητέρα. Ο Θεός της χάρισε τρία χαριτωμένα παιδάκια. Ένα κοριτσάκι, τόν πρώτο χρόνο μετά τό γάμο της, ένα άγόρακι, ύστερα από τρία χρόνια, τόν μικρό διάδοχο Μπωτουάν, τού όποιου τή γέννησι πανηγύρισε τό Βέλγιο μέ άπερίγραπτο ένθουσιασμό, κι' ένα δεύτερο άγόρακι πού γεννήθηκε δυό μήνες, μετά τό θάνατο του ήρωικού βασιλιά Άλβέρτου και πού γι' αυτό τό λόγο πήρε τ' όνομά του.

Σέ λίγους μήνες ή εύτυχία του Λεοπόλδου και της Άστριντ θά συμπληρωνόταν μέ τή γέννησι κι' ενός τεταύτου παιδιού.

Μά ή φθονηρή μοίρα δέν τό θέλησε. Σ' έναν έξοχικό περίπατο στην Έλβετία τό βασιλικό άυτοκίνητο, πού τό διηύθυνε ό ίδιος ό βασιλεύς χτύπησε σ' ένα δέντρο, ό βασιλεύς Λεοπόλδος πληγώθηκε και ή βασίλισσα έχασε τή ζωή της σέ ήλικία εικοσιεννέα ετών. Μέ τό θάνατό της δέν χάνεται μόνον μιá από τις πού όμορφες, τις πιο νέες και τις πιο άγαπητές ήγεμονίδες της Ευρώπης. Χάνεται μιá άφώσιωμένη και λατρευτή σύζυγος, μιá τρυφερή μητέρα και μιá στοργική κόρη, τό καμμάρι τών γονών της.

Υπάρχουν δυό άρχαίες παροιμίες. Η μιá λέει: «Φθονηρόν τό θεΐον». Η άλλη λέει: «Όθς ό Θεός φιλεί, αποθνήσκουσι νέοι». Πιά άραγε από τις δυό παροιμίες ίσχυει γιά τή βασίλισσα Άστριντ, τήν τόσο τυχερή στή ζωή της και τόσο άτυχη στό θάνατό της;

ΛΟΛΕΤΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1716)

Σκύβω, σέρνομαι, κρύβομαι πίσω από μιá γέρικη έληά δίπλα στην εισοδό της εκκλησίας. Κανείς δέν μέ βλέπει...

"Όλος ό κόσμος έχει βγη πειά και νά πέρετρο ζεινε στή μέση...

"Ανασηκώνουμαι: λίγο και βλέπω... Ζαλίζουμαι... χάνω τήν αισθησι της ζωής...

— Λολέττα! Λολέττα! φωνάζω και πέφτω κάτω απ' τήν όδύν, απ' τόν σπαργαμό... Κανείς δέν μ' άκουσε. Η ψαλμωδίες χάνονται σιγά - σιγά...

Λολέττα... Λολέττα! Ξαναλέω, και μόνον έγώ άκούω τά λόγια μου και τή φωνή μου πού τνίγεται μέσα στους λυγμούς μου...

Και όμως ναι! Θεέ μου! Ναι!.. Εΐνε άλήθεια! Φριχτή, φριχτή άλήθεια...

Η Λολέττα δέν ύπάρχει πειά!..

"Ετσι ετέλειωσε τό παλιό βρώμασσο της ζωής μου.

Η Λολέττα τό άγνό, τό τρυφερό εκείνο πλάσμα της εύτυχίας μου, δέν μπόρεσε νά ζήση, και νά μέ ίδη νά γυρίσω στό χωρίο...

Και ύστερα από χρονία, ένα πένθιμο συννεφιασμένο δειλινό, πήγα στον τάφο της νά κλάψω... νά κλάψω...

Κι' εκεί επάνω στό φτωχό σταυρό της, μου φάνηκε πώς ζούσα μιá χαμένη ζωή...

— Μιá ζωή πού πέρασε μαζί μέ τά παιδικά μου χρονία...

Πριν φύγω απ' τό τάφο της γονάτισα άκόμα μιá φορά... Και μου φάνηκε πώς μιá λευκή πεταλούδα πού πτερυγύζει τριγύρω, άφησε μιá σιγανή, γλυκειά φωνή:

— Πήγαινε Ζάκι!.. Πήγαινε στό καλό... "Όποτε και νά ξαναγυρίσης, θά σέ περιμένω!..

Φτωχή, καλή μου Λολέττα!..

A. BATTANCHON

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1721)

Τρεφέα περίτρομη,

— Σου δίνω τήν καλύτερη άπόδειξι του έρωτος πού πλημμύρισε πάλι όλη μου τήν ψυχή, της άπάντησε ό Ροβέρτος, τού όποιου τά μάτια έλαμπαν πηδάω πάνω απ' τό χάσμα πού θά μάς χώριζε πάντοτε και πού τίποτε δέν θά μπόρεσε νά τό γεμίση... Τό διασπασμα εΐνε πολύ λίγο από δω ως τή λαμπερόμ κ' ετσι ως ότου νά μου κόψουν τό κεφάλι θά μπορώ νάχω στό ματιο μου τό όραμα της όμορφιάς σου, και νά σκέφτημαι, τήν παλιά μου άγάπη.

Και, παίρνοντας τό χέρι της Τρεφέας, τό φίλησε μέ λαχάρα.

"Επειτα άκολούθησε τούς άλλους μελλοθανάτους στό κήφο πού θά τους μετέφερε στον τόπο της εκτελέσεως.

P. GINISTY

Ο ΥΠΟΔΕΚΑΝΕΑΣ ΠΟΥΑΡΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1741)

πτώμα ενός παιδιού!

Η άνακρίσις πού έκανε ό λοχαγός απέδειξαν τρομαχτικά πράγματα. Ο Πουαρό, ό ήλίθιος Πουαρό κάθε πρωί... ψάφανε μερικά παιδια και τά μαγείρευε γιά νά γλυτίση ετσι τά ζώα πού τά θεωρούσε, άντίτερα από τούς άνθρώπους. Οι κάτοικοι όμως του γερμανικού χωριού τόν ανακάλυψαν και τόν κομμείτισαν γιά νά τόν εκδικηθούν. Μ' αυτές τις άνακρίσεις δέν τις έμαθαν ποτέ οι στρατιώτες: "Όλοι νόμισαν ότι ό Πουαρό είχε πέσει θύμα του καθήκοντος: κι' εξακολουθούσαν νά τόν θυμωόνται ως τόν καλύτερο μάγερτα του 31ου συντάγματος, αυτόν τόν τρομερό Πουαρό!

ZAN NTERBAA

ΞΟΦΑΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμπορείτε οικονομία, έστο μικράς, άν δέν σάς περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτάς εις τό Ταμειετήριον της Έθνικής Τραπεζής. "Ετσι ασφαλίσετε έντελώς τά λεπτά σας και μαζί μέ τούς τόκους, σχηματίζετε σιγά - σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτήτων δια τά γεράματα και δια κάθε έκτακτην άνάγκην της ζωής σας.